



Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, România

Facultatea de Istorie și Filosofie

Minoritatea druză din Estul Mijlociu: Studiul de caz al
druzilor din Israel

Rezumatul tezei de doctorat

**Coordonator,
Prof. univ. dr MARCELA
SALAGEAN**

Student doctorand,
JIHAN FARHOUD

CUPRINS

Lista anexelor

Introducere	1
Capitolul 1	
Druzii în țările arabe – Istoria comunității druze	11
1.1 Druzii în timpul mandatelor francez și britanic	15
1.2 Druzii din Muntele Druzilor din Siria	16
1.2.1 Revolta druzilor	18
1.2.2 Motivele Revoltei împotriva regimului francez	19
1.3 Druzii din Liban	21
1.3.1 Kamal Jumblatt: Primii ani	23
1.4 Comunitatea druză din Iordania	26
1.5 Concluzii	28
Capitolul 2	
Druzii din Israel – Identitate –o perspectivă istorică	30
2.1 Factori obiectiv în formarea „identității naționale druze”	33
2.2 Factori ce țin de particularitatea druzilor	40
2.3 Identitatea druzilor la finele secolului 20	41
2.4 Conceptul de minoritate druză în istoriografia israeliană de după 1948	44
2.5 Noua identitate în Statul Israel	50
2.6 Concluzii	54
Capitolul 3	
Minoritățile din Israel – caracteristicile și problemele lor	57
3.1 Minoritățile din Israel	58
3.2 Analiza comportamentului minorităților și caracteristicile acestora	71
3.3 Sistemul de relații între minoritate și majoritatea dominantă	75
3.4 Statutul minorităților în Declarația de Independență a Statului Israel	77
3.5 Statutul minorităților în legislația internațională	79
3.6 Statutul minorităților în Israel în sfera educațională	82

3.7 Statutul minorităților în sfera religioasă	83
3.8 Instituții fondate pentru minorități în Statul Israel	83
3.9 Concluzii	86
Capitolul 4	
Minoritatea druză în cadrul democrației în Statul Israel	88
4.1 Modele de democrație civilă – o democrație centrată pe cetățean sau pe publicul civil	89
4.2 Gradul de aplicare la Israel	90
4.3 Druzii societate	96
4.4 Concluzii	103
Capitolul 5	
Dezvoltarea relației dintre druzi și evrei	104
5.1 Perioada Mandatului	105
5.2 Războiul de Independență	108
5.3 Druzii într-un nou stat	109
5.4 'Brit Hayim' – Alianța pentru Viață	119
5.5 Serviciul militar pentru minoritatea druză în cadrul Forțelor de Apărare ale Statului Israel	123
5.6 Schimbări structurale în ceea ce privește angajarea așezărilor druze din Israel	135
5.7 Integrarea druzilor în sistemul politic israelian	148
5.8 Sistemul de educație în sectorul druz în Statul Israel	159
5.9 Concluzii	178
5.10 Viața în Israel din perspectiva minorității druze	178
Capitolul 6	
Druzii din Diaspora	185
6.1 Concluzii	190
Concluzie finală	194
Bibliografie	202
Anexe	216

Rezumat

Minoritatea druză din Estul Mijlociu și-a păstrat caracterul religios și social de mai bine de o mie de ani. Motivul acestei conservări îl constituie faptul că religia druză, care a luat ființă în 1043, a rămas o poartă închisă pentru noi adepți, deoarece nu permite căsătoriile mixte, iar condițiile geografice vitrege ale zonelor în care s-au stabilit druzii au împiedicat în trecut accesul străinilor, contribuind astfel la izolarea acestora.

Structura socială a druzilor s-a schimbat treptat de-a lungul timpului, iar astăzi este neuniformă. În orice caz, există o diferență între dezvoltarea societății druze din Israel în comparație cu țările arabe sau diaspora. Modernizarea nu s-a extins în același grad către toate așezările druze și nu a fost asimilată în aceeași măsură de toți. Astfel, tradiționalismul din unele zone contrastează astăzi cu dezvoltarea din alte zone.

O trecere în revistă a literaturii de specialitate pe tema comunității druzilor indică faptul că studiile axate pe minorități se concentrează îndeosebi pe istoria și caracteristicile comunității druzilor în zonele în care acestea funcționează și pe aspecte legate de religia lor. Prezenta cercetare are la bază un model combinat. Se utilizează o serie de metode pentru colectarea datelor, cercetarea axându-se pe interviuri și pe sondaje care să permită utilizarea optimă a informațiilor, a aspectelor de natură factuală și a poziției adoptate de druzi în Israel cu privire la anumite aspecte care influențează relațiile dintre druzi și sistemul de guvernământ israelian.

Mai mult decât atât, pentru o reprezentare optimă a populației druze din Israel, cercetarea a făcut uz de metoda eșantionării cu scop determinat și a utilizat un chestionar distribuit în rândul druzilor din Israel aparținând diverselor grupuri de populație. Rata de răspuns a fost foarte mare, respectiv de 80% dintre chestionare. Prezenta cercetare are un caracter inovator atât ca extindere, cât și din punctul de vedere al subiecților examinați. Conversațiile și interviurile cu numeroși membri ai comunității druze din Israel, cu personalități de marcă, cu reprezentanți guvernamentali, ai Forțelor de Apărare din Israel, și ai administrației publice, precum și modelul extins ce reprezintă populația druză din Israel în toată varietatea sa au făcut posibilă familiarizarea cu pozițiile druzilor din Israel față de anumite sfere de semnificație.

Toți druzii vorbesc limba arabă și se îmbracă precum musulmanii suniți, deși locuiesc în principal în orașe separate sau în zone separate ale orașelor.¹ Druzii sunt similari populației locale arabe nu numai din punct de vedere al faptului că sunt musulmani, ci și în ceea ce privește structura politică. Ambele societăți sunt compuse din facțiuni familiale conduse de lideri religioși respectați. Druzii israelieni au fost puternic influențați de către liderii religioși stabiliți în Siria și Liban, în special familia de druzi sirieni al-Atrash.

Sultanul al-Atrash a devenit faimos datorită revoltei sale împotriva conducerii siriene din 1925, pentru care a fost exilat în Transiordania.² Majoritatea satelor druzilor erau concentrate în Galileea de Nord, câteva în Galileea de Sud și altele în zonele Dalyat-el-Carmel.³

Druzii au rămas neutri în luptele arabe timpurii iscate pe motive religioase, ceea ce l-a determinat pe oficialul evreu Ben Tzvi să inițieze contacte care au condus la un nivel sporit de încredere între druzi și evrei. În 1929, liderii druzilor au trimis o scrisoare către britanici în care își proclamau neutralitatea, pe motiv că revolta reprezenta un conflict religios între evrei și musulmani, care nu-i privea pe druzi.⁴ Ben-Tzvi s-a gândit că din moment ce druzii din Siria, Liban și Palestina sunt înrudiți, druzii din Palestina îi vor ajuta pe evrei să influențeze politicile Siriei și Libanului prin intermediul druzilor stabiliți în teritoriile respective, ceea ce reprezenta unul din obiectivele politicii Israeliene.⁵

Ben Tzvi și-a creat contacte în principal în rândul elitelor și a cultivat încrederea evreilor în aceștia.

Aceste elite și-au menținut neutralitatea, dar au existat și indivizi separați care s-au alăturat arabilor. Unii dintre liderii locali au luat legătura cu autoritățile israeliene. Benjamin of Tudela, călătorul evreu care a trecut prin Liban în jurul anului 1165, a fost printre primii scriitori europeni care i-a menționat pe druzi, cu acest nume, și care probabil a auzit de ei de la creștini și de la evrei. Acesta consemnează: „Și lângă aceștia, aproape de locuitorii Sidonului – la aproximativ 10 mile distanță – se află o

¹ Robert Betts, *The Druze*. New Haven: Yale University Press, 1988, pp. 35-36.

² Ibidem, p. 88.

³ Laila Parsons, *The Druze between Palestine and Israel, 1947-1949*. Great Britain: Macmillan Press Ltd., 2000, p.18.

⁴ Kais Firro, *The Druzes in the Jewish State: A Brief History*. Leiden: Brill, 1999, p.23.

⁵ Laila Parsons, *op.cit.*, pp. 21-22.

națiune care luptă cu Sidonienii; această națiune poartă numele de druzi. Aceștia locuiesc în înălțimea munților, în grotlele din stânci.⁶

Religia druzilor are un caracter secret, aceștia se feresc să împărtășească străinilor informații legate de religia lor, din teama că pot suferi persecuții.

„Druzii, a căror origine se poate trasa încă de la Levantul secolului al XI-lea, au constituit pentru foarte multă vreme o provocare pentru cercetătorii Estului Mijlociu. Originile lor obscure și amestecul de credințe, de la ismailism, animism, filosofie greacă, misticism iudeu și creștin, gnosticism iranian și budism, i-a separat întotdeauna de vecinii lor.”⁷

De asemenea, Hitti menționează druzii din Siria și samaritenii din Palestina, „aceștia sunt două comunități unice care nu se mai găsesc nicăieri în lume. Precum niște fosile sociale într-un mediu nepământesc, aceste două popoare supraviețuiesc de sute de ani pe un pământ pe bună dreptate descris ca „un Babel al limbilor” și „un muzeu al naționalităților”.⁸ Astfel, nu este deloc surprinzător că în decursul a aproape un mileniu de viață a unei comunități atât de închise și atât de unite precum cea a druzilor, aceștia să fi dezvoltat o serie de modele și caracteristici sociale unice.⁹

Din punct de vedere cronologic, religia druză a fost inițial promulgată în 1017, pe timpul domniei califului Fatimid al-Hakim bi-Amir Allah, care a domnit asupra Egiptului (r. 969–1021). Betts consemnează că „imagea generală care se desprinde este aceea a unui megalomaniac strălucit al cărui vis a fost unirea lumii islamice sub propria egidă, cu orice preț – un deziderat asupra căruia s-au concentrat toate mișcările sale politice, reformele interne, chiar și crearea unei noi mișcări religioase care îl avea pe el în centru ca figură divină”.¹⁰ În 1021 Al-Hakim a dispărut, iar apostolul său, Hamzah ibn Ali ibn Ahmad, a continuat diseminarea principiilor religiei druze. Din 1043, nu au mai fost admiși noi membri ai religiei druze, datorită temerii că cei din afară ar putea să nu accepte această religie nouă. „Druzii sunt o comunitate vicleană și fioroasă, care în anumite circumstanțe s-au declarat

⁶ YitshakBen-Zvi. *The Jews among the Druze in Lebanon*, Tarbis, 3, 1931-32, Jerusalem, pp.436-451 (Hebrew).

⁷ Philip Hitti, *The Origins of the Druze People & Religion: with extracts from their sacred writings*, New York: Ams press, 1966, p. 89.

⁸ Ibidem, p.90.

⁹ Robert Betts, *op.cit.* p. 35.

¹⁰ Ibidem, p.88.

musulmani, iar în altele nu au ezitat să se declare protestanți”¹¹. Cu alte cuvinte, probabil că druzii au deprins această viclenie și au rămas să locuiască în munți pentru a scăpa de persecuția islamică.

În plus, numărul druzilor depășea 2.000.000 la începutul secolului al 21-lea, aceștia trăind cu precădere în Siria (40-50%), Liban (30-40%), Israel 141.000¹² la finalul anului 2017 (1,6% din populație), Iordania (1-2%).¹³ Comunități extinse de druzi imigranți trăiesc, de asemenea, în afara Estului Mijlociu, în Australia, Canada, Europa, America Latină, Statele Unite și Africa de Vest. Druzii au un steag cu cinci culori, care îi reprezintă pe cei cinci profeți.¹⁴

Primii druzi s-au stabilit în zona cunoscută astăzi ca sudul Libanului și nordul Israelului. În timpul cuceririi Siriei de către otomani (1516), druzii erau stabiliți în ținutul deluros de lângă Aleppo. Conflictele civile dintre druzii libanezi și creștinii maroniți s-au încheiat în 1860 cu administrarea autonomă a Mt. Libanului, impusă de marile puteri, respectiv Anglia și Franța. Druzii nu și-au mai recăpătat niciodată puterea în regiune, iar centrul comunității s-a mutat în muntele Hauran din Siria, care a devenit cunoscut ca Jebel-el-Druze (Muntele Druzilor).

Până la sfârșitul dominației otomane (1918), druzii erau guvernați de către emirate, ca o comunitate semi-autonomă. În 1921 francezii au încercat să pună bazele unui stat druz pe perioada mandatului francez, dar această tentativă a eșuat. În 1926, druzii sirieni s-au ridicat împotriva dominației franceze, mișcare cunoscută drept revoluția druzilor, care însă nu a fost încununată de succes. În consecință, druzii nu au avut niciodată un stat propriu.

Pe perioada dominației britanice asupra Palestinei, druzii nu s-au implicat în conflictul dintre arabi și evrei.

Două evenimente majore au contribuit la dezvoltarea cooperării între druzi și britanici pe durata dominației britanice asupra statului Israel. Primul a fost faptul că druzii nu au participat la Revolta Arabă (1936-1939). Violențele izbucnite între arabi și evrei în acea perioadă au condus la ostilități adânci și de durată între cele două tabere. Datorită faptului că majoritatea druzilor de pe teritoriul israelian au rămas

¹¹Abdul Latif Tibawi, *Arabic and Islamic themes: historical, educational and literary*, London : Luzac, 1976.

¹² Centrul de statistică, date statistice din 20/4/2018, Ierusalim, Israel.

¹³ Harta nr. 3, p. 186.

¹⁴ Cele cinci culori ale steagului: verdele simbolizează pământul, roșul puterea, galbenul soarele, albastrul simbolizează cerul, iar albul puritatea; Fotografia nr. 1, 181.

neutri, la vremea respectivă evreii au privit acest aspect ca pe un posibil semn de prietenie. Faptul că neutralitatea druzilor a atras asupra acestora atacuri din partea grupărilor de musulmani a stârnit îngrijorare în rândul acestora din partea conducerii palestinienilor.

Cel de-al doilea eveniment a fost reprezentat de negocierile între druzi și evrei cu privire la transferul comunității druze de pe teritoriul Israelului către Jabal în Siria și cumpărarea teritoriului lor de către evrei. Ultimele negocieri cu druzii din Siria, în special cu conducătorul lor, sultanul al-Atrash, au fost percepute la vremea respectivă ca fiind de mare importanță de către naționaliștii arabi. Evreii speraseră că o bună relație cu acesta avea să servească intereselor zioniste din regiune. În timpul Războiului de Independență al Israelului (1948) druzii au devenit participanți activi de partea Israelului. „Dintre grupurile minoritare din perioada Războiului de la 1948, druzii au fost singurii care nici nu au plecat, nici nu au fost izgoniți”.¹⁵

Spre deosebire de majoritatea arabă de pe teritoriul Israelului, minoritatea druză a colaborat cu comunitatea israeliană sau și-a menținut neutralitatea în conflictul israeliano-arab, și în cei 25 de ani de dinaintea Războiului de Independență, și în timpul războiului. Druzii au ales să se alieze cu israelienii din două motive:

1- cursul descendent al dilemei cu privire la securitate legată de arabi, care i-a determinat în final să aibă încredere și să colaboreze cu evreii.

2- relațiile motivate de interes care au condus la beneficii concrete.

Din perspectiva evreilor, o validare pe bază de strategie a cooperării cu druzii s-a transformat treptat în încredere în ceea ce privește operațiunile tactice printr-o serie de incidente menite să consolideze gradul de încredere. Cu alte cuvinte, acesta este fundamentul pe care s-au clădit relațiile între druzi și evrei.

Comunitatea evreiască pierduse pe mulți dintre fiii săi în război, sistemul economic fusese serios afectat, însă începea să se redreseze și să adapteze instituțiile politice și sociale la condițiile unui stat independent.

Spre deosebire de druzi, populația arabă islamică a traversat o perioadă de schimbări profunde: majoritatea s-a transformat în minoritate în această țară nouă, oamenii și proprietățile au cîmpătat un caracter vulnerabil, familiile le-au fost despărțite, conducătorii și segmentele puternice ale societății lor, atât din punct de vedere

¹⁵ Laila Parsons, *op.cit.*, p. 19.

economic, cât și politic, au părăsit țara și s-au stabilit în afara granițelor, majoritatea ca refugiați, iar instituțiile societății arabe s-au prăbușit.

Pe de altă parte, druzii au continuat să trăiască în satele lor. Evident, satele druzilor nu au fost abandonate în timpul războiului și astfel această comunitate aproape că nu a suferit pagube legate de proprietate sau de vieți omenești pe durata războiului. Așa cum am menționat, populația druză a colaborat cu Israelul, o parte chiar s-a alăturat armatei, iar la finalul războiului druzii s-au regăsit în tabăra câștigătoare. În mod natural, într-o astfel de situație, s-au așteptat la tratament favorabil din partea autorităților evreiești și așezările lor au avut prioritate, spre deosebire de vecinii lor arabi.

Literatura istorică pe tema druzilor nu a căutat un răspuns specific la chestiunile legate de identitatea druzilor. Acest aspect poate fi motivat de obiectivele și metodele respectivelor cercetări, majoritatea axându-se pe aspectele de natură religioasă. Chiar și atunci când se face referire la aspecte etnice sau naționale, scopul este de a înțelege principiile care le guvernează religia și erezia extremă față de Islam.¹⁶

Termenul „identitate” este folosit de psihologi și sociologi mai degrabă decât de istorici. Identitatea este percepută ca și conștiință individuală a apartenenței la o colectivitate care este bazată, în opinia lor, pe un sistem de legături spirituale și materiale.¹⁷

Alți cercetători susțin că minoritatea trebuie să renunțe la identitatea sa etnică și să se identifice cu majoritatea, deoarece atâta timp cât este considerată minoritate nu va căpăta un statut social egal cu cel al majorității.¹⁸

Nu intenționăm să descriem identitatea druză utilizând metode psihologice și sociologice, ci încercăm să examinăm componentele principale care au afectat identitatea druză în trecut, concentrându-ne cu precădere asupra originii etnice a druzilor și efectele acesteia asupra identității lor.

Identitatea druză reprezintă baza comună a tuturor druzilor, indiferent de zona în care aceștia trăiesc. Această identitate este compusă din caracteristici care nu țin de caracterul religios sau nereligios al unei persoane. Prima caracteristică este una de

¹⁶ Salih Elsheich, *Druze Identity*, MA. Thesis, Tel Aviv University, School of Education, Department of Educational Sciences, 1978, p. 10.. (in Hebrew).

¹⁷ Erik Erikson, *Childhood and Society*, NY: Longman, 1963; Miller, D.R., The study of Social Relationships Situation, Identity and Social Interaction, *Psychology, a Study of a Science*, Vol 5, NY, pp. 21-39.

¹⁸ Joseph Gittler, *The Jews as an Ethnic Minority in the United States*, Hebrew Expression in America, 3, 1974, P. 29-47.(in Hebrew)

natură biologică, fiind legată de identitatea părinților. Un druz este persoana a cărei părinți sunt druzi. O a doua caracteristică ține de afilierea mentală și emoțională. Identitatea druză se bazează pe un sentiment de identitate și un sentiment profund de apartenență la istoria, tradiția și moștenirea druzilor. Membrii comunității druze se simt strâns legați de profeții lor, de cărțile sfinte, de valorile druze și de istoria comunității. Orice druz se identifică cu simbolurile speciale ale comunității și în special cu steagul druzilor, fiind în aceeași măsură un cetățean loial al statului în care trăiește.¹⁹

Este important să notăm că această identitate colectivă este necesară pentru solidaritatea întregii societăți în special în vremuri de criză, când nu există un consens clar care să definească identitatea națională. Comunitatea druză din Estul Mijlociu a trecut prin perioade dificile, marcate de revolte și persecuții care i-au forțat pe adepți să-și protejeze existența prin intermediul principiului "Taqiya". Nici până în prezent²⁰ nu s-a ajuns la o definiție clară a identității lor.

Atunci când au izbucnit ostilitățile între evrei și arabi după decizia Națiunilor Unite de a separa teritoriul Israelului în noiembrie 1947, druzii și evreii, care au intrat în contact în timpul Revoltei Arabe și înainte chiar de aceasta, au încercat să-și oficializeze contractele. Retragera britanicilor din Israel a scindat țara în două tabere, evreii și arabii, care au luptat pentru a impune viitoarele caracteristici ale zonei.

În continuarea războiului civil, arabii și-au declarat intenția de a invada teritoriul Israelului după retragerea Marii Britanii și de „a-i arunca pe evrei în mare”. Deși au menținut contactul cu evreii pe perioada dominației britanice, mulți druzi erau convinși că arabii vor câștiga războiul. Această perspectivă a fost întreținută și de sosirea „Armatei Arabe de Salvare” pe teritoriul Israelului, care includea un batalion de druzi din Siria.

Înfrângerea batalionului în aprilie 1948 la Ramat Yohanan²¹ a fost semnificativă sub mai multe aspecte. Druzii care au sprijinit obiectivele batalionului și au scăzut

¹⁹ Salman Fallah, 2000, *op.cit.*, p. 52.

²⁰ Taqiya- disimulare; o practică ce permite membrilor unei comunități să adopte formele exterioare ale unei alte religii cu scopul de a-și salva viețile, continuând să-și mențină credința reală. A fost o practică adesea adoptată de druzi și frecvent folosită de membrii comunității și în special de conducătorii politici din trecut în perioadele în care era imperios necesar să facă pe plac conducătorilor suniți.

²¹ Bătălia de la Shefar'am în care Shefar'am a fost ocupat în urma cooperării cu agenții druzi locali ai serviciilor de securitate, care s-au asigurat că miliția druză va permite accesului forțelor de apărare în oraș fără lupte. Miliția musulmană aproape că nu a opus rezistență, iar orașul a cedat în fața forțelor de apărare. În Iulie 1948 a început o nouă etapă a acestei alianțe.

capacitățile de luptă ale evreilor au fost dezamăgiți în special după victoria evreilor și înfrângerea arabilor în aceeași lună. Druzii care i-au sprijinit pe evrei de la început au văzut în înfrângerea lui Ramat Yohanan o justificare a poziției lor.

Evreii, după victoria obținută în urma unei bătălii sângeroase, au realizat importanța neutralității druzilor și în special importanța strategică a părăsirii druzilor sirieni și libanezi cu scopul de a împiedica țările acestora să se alătore luptelor din Galileea. Gesturile prietenești făcute de ofițerii batalionului druz după înfrângere au reprezentat, de asemenea, semne pozitive pentru viitoarea cooperare între druzi și evrei.

După retragerea britanicilor (14 mai 1948), alianța druzo-evreiască a fost consolidată prin înființarea unității de apărare a druzilor. Încadrarea în armată a devenit obligatorie, legându-i pe aceștia și mai mult de evrei. În Israel, populația druză a crescut substanțial de la independența din 1948. În perioada mandatului Britanic, recensământul palestinian a indicat doar 9.148 de druzi dintr-un total al populației non-evreiești de 861.211 de persoane, adică doar 1,06%. În 1972, recensământul israelian a indicat o creștere de 4 ori a populației druze, respectiv 36.563 de persoane, reprezentând 7,93% din totalul de 460.982 de arabi israelieni.²²

Scopul prezentului studiu este de a descrie și analiza o serie de procese sociale, politice și culturale din istoria minorității druze în statul Israel pe perioada celor patru decenii de existență a statului (1948-1990). Această perioadă poate fi definită ca o epocă a dezvoltării pe toate planurile a comunității druze din Israel.

Înainte de a-mi începe cercetarea, am lecturat o serie de discuții teoretice asupra minorităților – respectiv statutul minorității druze în Israel. Navigarea între articole contradictorii mi-a ocupat mult timp, acestea fiind adesea influențate de apartenența ideologică a autorilor lor.

Majoritatea cercetătorilor care au scris despre druzii din Israel au făcut-o prin prisma unei liste de aspecte primordiale. Aceștia au pornit de la premisa că legăturile primordiale ale druzilor au determinat comportamentul politic și abilitatea druzilor de a se integra în societatea israeliană.

Prezenta cercetare reprezintă o încercare de a trasa dezvoltarea istorică a minorității etnice druze începând cu 1948.

²² Robert Betts, *op.cit.*, p. 62.

Analiza relațiilor între druzi și evrei în statul Israel va fi bazată pe un cadru conceptual, teoretic, sociologic, comparativ și istoric cu scopul analizării relațiilor între diverse grupuri culturale sau între minoritate și majoritate.

Prezenta cercetare va contribui la înțelegerea relațiilor stat-minoritate de-a lungul timpului, concluziile putând ghida autoritățile cu privire la modul în care se pot administra minoritățile din oricare alte teritorii, în special în aceste vremuri marcate de migrația unor minorități în Europa.

Mai mult decât atât, schimbări mult mai evidente au marcat comportamentul politic al minorității druze care a dezvoltat o serie întreagă de metode de a-și proteja drepturile și a-și apăra identitatea. Cercetarea noastră explorează atât schimbările, cât și continuitatea în relația între minoritatea druză și statul Israel.

Teza este alcătuită din șase capitole. În primul capitol se prezintă istoria druzilor, promulgarea religiei lor în 1017, pe timpul domniei celui de-al șaselea calif Fatimid al-Hakim bi- Amir Allah, care a domnit în Egipt (r. 969–1021).

Acest capitol se concentrează, de asemenea, pe statutul druzilor în Estul Mijlociu și pe nevoia de a conserva existența acestei comunități și a asigura supraviețuirea și independența sa religioasă sub dominația britanică și sub dominația franceză – și mai târziu sub guvernarea noilor state (Israel, Siria, Liban și Iordania). În acest capitol am discutat și rolul major jucat de druzi în istoria Estului Mijlociu, concentrându-ne pe dezvoltarea relațiilor între druzii din statele arabe și guvern și modul în care aceste relații influențează dezvoltarea relațiilor între minoritatea druză și instituțiile guvernamentale din aceste țări.

În cel de-al doilea capitol am intenționat să examinez componentele majore care au afectat identitatea druză în trecut și să mă axeze pe chestiunea originii etnice a druzilor și efectul acesteia asupra identității druze.

Identitatea druză reprezintă liantul, baza comună a druzilor, indiferent de locul în care trăiesc aceștia. Această identitate este alcătuită din caracteristici care nu sunt condiționate de caracterul religios sau non-religios al unei persoane.

De asemenea, am analizat conceptul de Minoritate Druză în istoriografia israeliană de după 1948. Un alt obiectiv a fost înțelegerea identității naționale a druzilor în statul Israel începând cu 1948 în conformitate cu anumite abordări istoriografice: istoriografia modern-raționalistă, abordarea ideologică, abordarea construirii națiunii, abordarea marxistă.

Capitolul al treilea se axează pe minorități în general și caracteristicile acestora, precum și pe problemele cu care se confruntă într-o societate majoritară. Discuția se extinde asupra minorităților din Israel: musulmani, creștini și druzi și se prezintă caracteristicile tuturor minorităților și dezvoltarea relațiilor între fiecare minoritate și autoritățile guvernamentale israeliene.

În cel de-al patrulea capitol am analizat statutul minorității druze în cadrul democrației israeliene, în declarația de independență a statului Israel, precum și statutul minorităților în Israel.

Dezvoltarea relațiilor între comunitatea druză și autoritățile statului Israel este analizată în capitolul 5. Pentru a înțelege procesul prin care s-a consolidat relația între statul Israel și cetățenii săi druzi este necesar să ne întoarcem la începutul acestor relații, în perioada dominației și a primelor două decade de existență a statului Israel, perioadă în care aceste relații s-au cristalizat pe mai multe niveluri, la fel ca și cele cu diverse alte minorități.

Am analizat politicile guvernamentale referitoare la populația druză, cadrul lor conceptual și implementarea acestora în diverse domenii ale vieții.

Serviciul militar: decizia de a-i include pe druzi în serviciul militar obligatoriu a fost luată în 1956 la inițiativa liderilor druzi care căutau să câștige influență și sprijin din partea liderilor evrei și care se așteptau să consolideze relațiile între comunitatea druză și autoritățile evreiești.

Dezvoltarea economică: Schimbări structurale în cadrul așezărilor druze în ceea ce privește piața muncii. În decursul perioadei de modernizare populația druză a fost supusă unui proces de schimbări intense în perioada de după înființarea Statului Israel. În general, se poate remarca o asimilare tot mai accentuată a minorității druze pe piața muncii, precum și schimbări importante în ceea ce privește domeniile de angajare.

Integrarea druzilor în sistemul politic israelian: la începutul implicării druzilor în politica israeliană, s-au ales reprezentanți ai societății acestora precum membrii Knesset pentru partidele politice zioniste. Comunitatea druză nu a constituit o unitate politică, dar a votat direct pentru partidele zioniste. Acest fenomen reprezintă rezultatul firesc al integrării lor complete în viața statului Israel. Creșterea activismului politic în rândul populației druze demonstrează dorința crescândă a acestei comunități de a-și apăra drepturile civile și sistemul de educație.

Sistemul de educație: Sistemul de educație israelian este alcătuit din mai multe sectoare împărțite în funcție de naționalitate și apartenența religioasă. Populația arabă este școlarizată în sistemul educațional vorbitor de limba arabă, care include atât școli formale cât și informale, supervizate de Ministerul Educației. Sectorul arab este împărțit de către Ministerul Educației în patru grupe – arab, druz, cerchez și beduin, fiecare sector având propriul program unic de învățământ.

Capitolul 6 este dedicat minorității druze din Diaspora. Timp de aproape un mileniu de istorie, druzii s-au confruntat adesea cu migrația. La început, migrația s-a produs către țările arabe ale Estului Mijlociu, ca în secolul 20 să înceapă să migreze și către țări din afara acestei regiuni. În prezent populația de druzi numără aproximativ două milioane de persoane, dintre care marea majoritate trăiesc în Estul Mijlociu. Câteva mii locuiesc în Statele Unite, Canada, America de Sud, Australia și diverse țări africane.

Se pare că în trecut populația de druzi din Estul Mijlociu a fost mai numeroasă, dar aceasta a scăzut din cauza războaielor.

În acest capitol cercetarea s-a axat pe minoritățile druze din Australia, Canada, Statele Unite, Brazilia, Mexic, Argentina și Venezuela.

Pe întreg parcursul acestei lucrări, am adoptat modelul „democrației etnice” propus de Smooha, considerându-l cadrul explicativ cel mai eficient pentru politica Israelului cu privire la druzi, modificările suferite de aceasta și răspunsul druzilor la respectiva politică. Transformarea acestui model dintr-o structură rigidă într-una permisivă a avut ca rezultat o îmbunătățire semnificativă în ceea ce privește viața cetățenilor druzi din Israel, liberalizarea politică creând o varietate de noi metode pentru protejarea identității lor în manieră democratică. De asemenea, am efectuat analiza comportamentului și caracteristicilor minorităților, precum și a integrării – combinarea sistemului de relații al majorității conducătoare între minoritate și majoritatea dominantă.

În cadrul prezentei cercetări am intenționat să prezint diverse chestiuni de natură istorică, socială, culturală și politică legate de druzi, încercând să-mi păstrez obiectivitatea.

Bibliografie

A. ARHIVE

Eli Rekhes, *Together But Separate: Mixed Cities in Israel*. Konrad Adenauer Foundation. Konrad Adenauer Program for Jewish-Arab Cooperation (Tel Aviv: Moshe Dayan Center for Middle East and African Studies, 2007), p.3 (Hebrew).

Israel Supreme Court, Elections Appeal, No. 88/1; "Moshe Neiman and the Kach party in the Knesset vs. The Chairman of the Committee for the Central Elections to the Twelfth Knesset", Verdict 42,4, 1988, p. 189 (Hebrew).

Jerusalem Center for Public Affairs, *The Druze Community Towards the 21 st Century*, Jerusalem, 1996, p. 100.. (in Hebrew)

Letter to the Ministry of Minorities, May 1949,

Ori Stendel, *Israeli Arabs, Trends and Development*, Jerusalem: Office of the Prime Minister, 1975. (in Hebrew)

Protocol of the weekly meeting of the Committee for Arab Affairs in the Haifa Municipality, July 22, 1948.

Protocol No. 6 from the meeting of the management council of the departments in the Ministry of Minorities, August 19, 1948.

Protocol of the Committee for Security and Foreign Affairs, July 25, 1949, Israel State Archives, 7561 /2/A.

"Testimony of a Druze Member of the Knesset", in AlouphHaraven, ed., *Every Sixth Israeli: Relations between the Jewish Majority and the Arab Minority in Israel* (Jerusalem: Van Leer Jerusalem Foundation, 1983), pp. 65-66.

B. ENCICLOPEDIA

JurgenHabermas, *The Theory of Communicative Action*, volume I, Boston: Beacon Press, 1984, section II, 3.

C. PERIODICE

Alexander Jacobsen, "A National Minority in a Democratic National State", in: ElieRekhess and Sarah Ussotzky-Lazar (eds.), *The Status of the Arab Minority in a Jewish National State* (Tel-Aviv University: Konrad Adenauer Program for Jewish-Arab Cooperation, 2005), pp. 19-26 (Hebrew).

Charles Taylor, *The Politics of Recognition*, in David Theo Goldberg, ed., *Multiculturalism: A Critical., Reader*, Oxford: Blackwell, 1994.

Jonatan Olivia, Political Involvement of the Druze in Israel. In, State and Government, 1, B, Tel Aviv, 1972, pp. 98- 109. (Hebrew)

Jonatan Oppenheimer, The Druze in Israel as Arabs and Non-Arabs. *Pamphlets of Research and Examination*, 3, 1979, pp. 41- 58.

Jonatan Oppenheimer, *The Druze in Israel as Arab and non Arab: Manipulation of Categories of Identity in Non-Civil State*", in: A. Weingrd (Ed.), *Studies in Israeli Ethnicity After the Ingatherin*, NY: Gordon and Beach Science Publishers New York; 1985.

Laila Parsons, "The Palestinian Druze in the 1947-1949 Arab-Israeli War," *Israel Studies*, Vol. 2(1) (1997) ,p. 74.

Raja Faraj, Understanding the Concept 'Nationalism' and 'Druze Nationality'. *Albustan*, 2: 36-55,2004, (Hebrew).

Salman Fallah, *The Druze Community: Historical Background, Religious and Ideological*, the Conference Book on the Druze Community in Israel toward the 21 th century. The Jerusalem Center for the Public and State Issues, 1995, P. 57.(Hebrew)

Sheikh Amin Tarif, The Druze Community, *New Outlook*, Vol. 5, No. 43, Israel, p. 84.

Paulo Freire &DonaldoMacedo, A dialogue: Culture, language and race. *Harvard Educational Review*, 65(3), 1995, 377-403.

D. DOCUMENTE PUBLICATE

Annual publication of the Government, 1950, p. 18.

Arab Society in Israel – Information Booklet – Abraham Foundation Initiative, 2009.

Israel Supreme Court, Elections Appeal, No. 88/1; "Moshe Neiman and the Kach party in the Knesset vs. The Chairman of the Committee for the Central Elections to the Twelfth Knesset", Verdict 42,4, 1988, p. 189 (Hebrew).

Letter on the subject of "The Central Council for Arab Affairs", June 2, 1952.

Meeting of the Keneset, February 15, 1967, Knesset Report, No. 18, p. 1336.
"Portrait of the Working Arab Woman – for International Women Day 2011" – Ministry of Industry, Trade and Labor, Research and Economics, 2012.

Report of the Shechterman Committee, 1975: Conclusions of the joint committee of the Education and Culture Committee and the Interior Committee regarding the need for urgent action to ensure friendly relations between Jews and Druze. Knesset Protocols (May 20): 2718.

See the formulation of the Declaration of Independence of the State of Israel in the Knesset website: <http://www.knesset.gov.il/docs/heb/megilat.htm>.

E. TEZE PUBLICATE

Avihai Kimhi, *Public Discourse on the Issue of Recruiting Minorities into the IDF and National/Civilian Service during the years 1987-1998*. M.A. Thesis, Bar Ilan University, 2001, Abstract, pp. a-b.

JihanFarhoud, *Druze Identity between the "Druze Initiative Committee" and the "Druze Zionist Movement"*, MA. Thesis, University of Haifa, Department of Jewish History, 2010. (Hebrew)

Lina M. Kassem, *The Construction of Druze Ethnicity: Druze in Israel between State Policy and Palestinian Arab Nationalism*, Ph.D. Dissertation, University of Cincinnati, 2005.

Lisa Hajjar, "Authority, Resistance and the Law: A Study of the Israeli Military Court System in the Occupied Territories," Ph.D. dissertation, American University, 1995, p. 439.

SalihElsheich, *Druze Identity*, MA. Thesis, Tel Aviv University, School of Education, Department of Educational Sciences, 1978. (Hebrew).

F. LUCRĂRI ÎN ARABĂ

Abas Abu Salach & Sami Mkarem, *The Political History of the Druze in the Middle East*. Beirut: The Druze council for research and progress, 1980, p.65.

Abdul Latif Tibawi, Arabic and Islamic themes : historical, educational and literary, London : Luzac, 1976.

AbidQuntar, *The Druze Communities in Jordan*, 2016.

Amine Talea', *The Origin of the Monotheistic Druze*, Beirut: Al Majles El Durzi, 1973. (Arabic)

Halim Takialdin, *Laws and Justice Among the Druze – Past and Present*. Beirut: Kafr Mata, 1979. (Arabic)

Hana Abu Rushd, *Jebel al-Druz (the Druze Mountain)*, Cairo, 1925.

Najlaa Abu Izzeddin, *Druze in History*, Beirut: The Education Home for Millions, 1985, p. 302. (Arabic).

SalihZaher- Eddin, *History of the Muslem Al Muwahidun Al Druze*, Arab center of research and documentation, 1994, p. 78. (Arabic)

Sami Makarem, *The Druze Faith*, Delmar, New York: Caravan, 1974.

ShakibArselan, *History of the Druze and their Arabic Origin*, In: Al Majma' Al Alelmi, Damascus, 1931, p. 455.(Arabic)

Wafik Abu Husin, *The Druze of the Conquered Homeland*, Beirut: Al Arfan, 1982. (Arabic)

G. LUCRĂRI ÎN EBRAICĂ

Aharon Layish , Religious law, custom and legislation according to verdicts in Druze religious courts in Israel and Golan Heights. In: Falach S (Ed.), *The Druze in the Middle East*. Ministry of Defence, Jerusalem, Israel, 2000, pp. 144-160, [in Hebrew].

ArnonSopher, "The Northern Arabs: From the Defeat of 1948 to the Upspring of the 1970s", in: A. Shmueli, A. Sopher, N. Kliot (eds.), *Lands of Galilee*, Vol. II (Haifa, 1983), p. 772 (Hebrew).

ArnonSofer, *The Druze in Israel – Geographical Aspects*, Donna, N., *The Druze in Israel*. Office of the Prime Minister, 1992 .(Hebrew).

ArnonSofer, "The Druze in Israel: Geographical Aspects", in: N. Dana (ed.), *The Druze* (Ramat Gan: Bar Ilan University, 1998), p.200.

Asher Kasher, "Public Trust in the Army", in: Dafna Barak-Erez (ed.), *Army, Society, and Law* (Tel Aviv University: Ramot, 2002), pp. 257-283.

Baruch Kimmerling, Religion, Nationalism and Democracy in Israel, *Constellations* 6 (3), 1999, pp.339-363.

Central of statistics, statistical data from 20/4/2017, Jerusalem, Israel.

Central of statistics, statistical data from 20/4/2018 , Jerusalem, Israel.

Dana, Nissim, *The Druze: Religion and Tradition*, Jerusalem: Ministry of Religion, Department of Druze Affairs, 1974, p. 92.

ElieRekness, "The Evolvment of an Arab-Palestinian National Minority in Israel", *Israel Studies*, 2/3(2007), p.3.

Erik Erikson, *Childhood and Society: Psychology of Man in Changing Times*. Merhavia: SifriatHapoalim, 1960, (Hebrew).

Fred Gotheil, "On the Economic Development of the Arab Region in Israel", In: M. Curtis & M. Chertoff (eds.), *Israel: Social Structure and Change* (New Brunswick, N.J.: Transaction Books, 1973), pp. 237.

Gabriel Ben-Dor ,The Druzes In Israel, A Political Study, *Political Innovation and Integration in a Middle Eastern Minority*, , The Magnes Press, the Hebrew University, Jerusalem, 1979, p. 235.

Gabriel Ben-Dor, *The Druze Community in Israel at the End of the 1990s* (Jerusalem: The Jerusalem Center for Public Affairs, 1995) (Hebrew).

Henri Rosenfeld, *They Were Fellahin: Studies in the Social Development of the Arab Village in Israel* (Tel Aviv: HakibbutzHameuhad, 1964), p. 167 (Hebrew).

Ilan Saban, The Collective Rights of the Arab-Palestinian Minority: The Existent and Non-Existent and the Sphere of the Tabu. 26 (1), 2002, pp. 241-319 [Hebrew].

"Israel's Religiously Divided Society". Pew Research Center. 8 March 2016. Retrieved 23 February 2017.

Jabareen, Yosef , On the Constitutional Status of the Arab Minority in Israel: A New Proposal for Order. *Medina ve-Hevra*, 7 (1), 2010,105-140 [Hebrew].

Joseph Gittler, The Jews as an Ethnic Minority in the United States, Hebrew Expression in America, 3, 1974, P. 29-47.(Hebrew)

Kais Firro, *Druze Identity – A Historical Outlook*, The Jewish – Arab Center (eds), Research in the History of the Middle East, 1982.,p.44. (Hebrew)

Kais Firro, "The Druze in the Golan Heights", in: A. Degani, M. Anbar (eds.), *Golan Heights and the Hermon* (Tel Aviv: Ministry of Defense, 1993) (Hebrew).

Kais Firro, *The Druze in Syria, Lebanon and Israel*, Tel Aviv, Defense Office, 2000, p.52.(Hebrew)

Khaled Abu-Asaba, Khaled (2009). *Arab Education in Israel: Dilemmas of a National Minority*. Jerusalem: Floersheimer Institute for Policy Studies, 2009, p, 25. [Hebrew].

Nehemia Lev Zion, *Sects in Islam: Chapters in the History of the Arabs and Islam* (Tel Aviv: Reshafim, 1967).

Nissim Dana, *The Druze: Religion and Tradition* (Jerusalem: Ministry of Religion, 1974), p. 92.

Nissim Dana, *The Druze: A Religious Community in Transition* (Jerusalem and London: Turtledove Publishing, 1980), pp. 1-2.

Nissim Dana, *The Druze*, Ramat Gan, Bar Ilan University, 1998.(Hebrew)

Nissim Dana, *The Druze in Israel: Between Past Tradition and Future Challenges*,

Jerusalem: Ministry of Education, 2000, (Hebrew).

Nissim Dana, *The Druze in the middle east: their faith, leadership, Identity and status.*, Sussex academic press, Brighton, Portland, 2003.

Nissim Kaldron, *Pluralists Against their Will: On the Cultural Multiplicity of the Israelis.* Tel Aviv: Zmora Bitan, 2000.

Ori Shtendel, "The Minorities in Israel", *The Israeli Economist* (Jerusalem, 1973), p. 46.

Ori Shtendel, A., *Israeli Arabs, Trends and Development*, Jerusalem: Office of the Prime Minister, 1975.

Ori Shtendel, *The Arabs of Israel between the Hammer and the Anvil*, Admon, Jerusalem, 1992, p. 52.

Rabah Halabi, "The Physical Structure of the Druze Village", in *The Druze in the Golan: Past and Present*, Golan research institute, Hermon field school, Katzrin, (University of Haifa, 1990) (Hebrew).

Rabah Halabi, *Citizens of Equal Duties: Druze Identity and the Jewish State* (Tel-Aviv, 2006), p. 81.

Raja Faraj, *Relations between the Druze and the Jews until the Establishment of the State of Israel in 1948*, Tarshiha Press. 2002. P. 41. (Hebrew)

Randah Abbas, *The status of women in the Druze community between tradition and advancement.* In: Avivi A (Ed.), *The Druze in Israel. The Center for Tradition and Information*, Ramat HaSharon, , Israel, 2010, p. 26-29, [in Hebrew].

Ruth Gavison, *Israel as a Jewish and Democratic State: Tensions and Possibilities* (Jerusalem and Tel Aviv: Van Leer Institute and Hakibbutz Hameuhad, 1999) (Hebrew).

Salih Elsheich, *Druze Identity*, MA. Thesis, Tel Aviv University, School of Education, Department of Educational Sciences, 1978, p. 10.. (Hebrew).

Salih Elsheich, *A History of the Druze*, Defense Office, Jerusalem, 1989, p. 18.

Salman Fallah, *The Druze History in Israel*, Jerusalem: The Prime Minister's Office, 1974, p. 62.

Salman Fallah, *The Druze Settlement in Israel Land*, in: A Shmoeli, A Sofer & Kliot (editors), *Galilee Land*, Gestlate, Hifa, 1983, pp. 529-548.

Salman Fallach, *The Druze Community: Historical Background, Religious and Ideological*, the Conference Book on the Druze Community in Israel toward the 21 th century. The Jerusalem Center for the Public and State Issues, 1995, P. 57.

Salman Fallah, *The Druze in the Middle East*, Tel Aviv: Ministry of Defense, 2000, p. 36.(Hebrew).

Salman Fallach, *The Druze in the Middle East*, Druze Research & Publications Institute New York : Druze Research & Publications Institute 2002.

Sami Smooha, "Arabs and Jews in Israel: Relations between the Minority and the Majority", *Megamot*, 22/4 (Sept. 1976), p. 397 (Hebrew).

ShakibSalih, *History of the Druze*. Published by Bar Ilan University, Ministry of Defence. Jerusalem: DafNoy Ltd., 1989 (Hebrew).

Shimon Avivi, *Copper Plate: Israeli Policy Toward the Druze, 1948- 1967*, Jerusalem: YadYitzhhak Ben-Zvi, 2007.(Hebrew).

ShlomoAvineri, *National Minorities in National Democratic States*, *Rekhes* 2, 1998, pp. 17-27 (Hebrew).

Yihouda Olivia, Political Involvement of the Druze in Israel. In, *State and Government, I, B*, Tel Aviv, 1972, pp. 98-110.

Yitzhak Ben-Zvi, The Jews among the Druze in the Lebanon, *Tarbis*, 3, 1931-32, Jerusalem, pp.436-451 (Hebrew).

Yitshak Ben-Zvi, *Palestine and its settlement during the Ottoman rule*, The Bialik Institute, Jerusalem, 1946. (Hebrew)

Yitzhak Ben- Zvi, *The Druze Region in Israel*, Land of Israel, Studies in the knowledge of the country and its antiquities, B, Published by the Israel Exploration Society, Jerusalem, 1953, pp.203-209

YoavGelber, "Druze and Jews in the War of 1948", *Middle Eastern Studies*, 31/2, (April 1995), pp.229-52.

Yoram Bar-Gal & ArnonSofir, "Contours and Changes in the Village Structure of the Minorities in Israel and their Causes", *Ofakim be-Geographia*, 2 (1976) , p. 79.

Yonatan Oppenheimer, The Druze in Israel as Arabs and non-Arabs, *Pamphlets of Research and Examination*, 3, 1979. p.41-55.

YousifGinat, *Employment as a Cause for Social Change in the Arab Village* (Tel Aviv: Pinhas Sapir Development Center, 1980), p. 5 (Hebrew).

Yousif Hassan, *Social Geography of the Druze in Israel*, 1998, p. 8.(Hebrew)

H. LUCRĂRI ÎN ENGLEZĂ

Alon Peled, *A Question of Loyalty*, New York: Cornell University Press, 1998, P. 129.

Arjun Appadurai, ed., *Globalization*. Durham, NC: Duke University Press, 2001.

Arnold Rose & Caroline Rose, *Minority Problems*, 2nd ed. (New York: Harper & Row, 1972, p.266.

Benjamin Metolda, *Travels of Rabi Benjamine*, New York, 1907, p.11.

Brenton Betts, *The Druze*, New Haven, Yale University Press c 1988, p. 36.

Charles Taylor, "The Politics of Recognition," in David Theo Goldberg, ed., *Multiculturalism: A Critical, Redder*, Oxford: Blackwell, 1994, pp. 75.

CBS , special adaptation ,2010/11 data.

Cynthia Enloe, *Ethnic Conflict and Political Development* (Boston: Little, Brown, 1973), pp. 263- 274.

Dalia Abdelhady, *The Lebanese Diaspora: The Arab Immigrant Experience in Montreal, New York, and Paris*. NYU Press, 2011, p.5.

Derald Sue & David Sue , *Counseling the culturally diverse: theory and practice*, New Jersey: John Wiley & Sons c2008.

Donald Horowitz, *The Deadly Ethnic Riot*, Berkeley: University of California Press, 2002.

Arikson, A., *Childhood and Society: Psychology of Man in Changing Times*. Tel Aviv: SifriatHapoalim, 1961, (Hebrew).

Edna Lomsk- Feder and Eyal Ben-Ari, "From a 'People in Uniform' to 'Various Uniforms for the People': Management of Social and Cultural Difference in the IDF", in: Majd al-Haj and Uri Ben-Eliezer, eds., *For the Sake of Security: Sociology of War and Peace in Israel in a Changing Era* (Haifa: University of Haifa and Pardess, 2003), pp. 255-285.

Erik Erikson, *Childhood and Society*, NY: Longman, 1963.

Eric Fischer, *Minorities and Minority Problems*, 1st ed. (New York: Vantage Press, 1980).

Erik Kim, *Korean-Americans in Los Angeles: Their concerns and language Maintenance*. Los Angeles: National Center for Bilingual Research, 1981, pp. 57-61.

George Simpson & Milton Yinger, *Racial and cultural minorities: an analysis of*

- prejudice and discrimination* New York: Plenum Press 1986 c1985, pp. 5-20.
- Hayim Blanc, *Druze Particularism: Modern Aspects of an Old Problem*, Middle Eastern Affairs, 1952, p. 24.
- Henry Giroux, *Ideology, culture and the process of schooling*. Philadelphia: Temple University Press, 1987.
- Herbert J. Gans, "Symbolic Ethnicity: The Future of Ethnic Groups and Cultures in America," in Herbert J. Gans et. al., editors, *On the Making of Americans: Essays in Honor of David Reisman*, University of Pennsylvania Press, 1979, pp. 193-220.
- Ian Lustick, *Arabs in the Jewish State: Israel's Control of a National Minority*, Austin: University of Texas Press, 1980, pp. 65-81.
- Janet Helms, *Black and White Racial Identity: Theory, research and practice*. Westport, Connecticut: Greenwood press, 1990.
- John Murray, A. Street, *Handbook for Travellers in Syria and Palestine*, London, 1875.
- John Schermerhorn, *Management and Organizational Behavior Essentials* (New York: John Wiley, 1996).
- Kais Firro, *Druze Identity – A Historical Outlook*, The Jewish – Arab Center (eds), *Research in the History of the Middle East*, 1982., p.44.
- Kais Firro, *A History of the Druzes*, E.j. Brill, Leiden, 1992.
- Kais Firro, *Identity and Sub-Identities Among the Druze in Israel*, 1998
- Kais Firro, *The Druzes in the Jewish State*: Leiden-Boston-Koln::Brill, 1999, pp.168-179.
- Kendall Kim & Kim, T., *Korean-Americans in Los Angeles: Their concerns and language Maintenance*. Los Angeles: National Center for Bilingual Research, 1981.
- Laila Abu-Lughod , *Can there be a feminist anthropology? Women and performance*. In: Abu-Lughod L (Ed.), *Remaking women: feminism and modernity in the Middle East*. Princeton University Press, Princeton, New Jersey, USA, 1990, p. 7-27.
- Laila Parsons, *The Druze between Palestine and Israel, 1947-1949*. Great Britain: Macmillan Press Ltd., 2000, pp. 21-22.
- Levy Weiner, *The flagbearers: Israeli Druze women challenge traditional gender roles*. *Anthropology and Education Quarterly*, 37(3), 2006, pp. 217-235.
- Lesch Anne Mosely. *Arab Politics in Palestine, 1917-1939*. London, U.K.: Cornell University Press. 1979, pp. 31- 32.

Linda Hogan, *Keeping faith with human rights*, Washington, District of Columbia: Georgetown University Press, 2015.

Lisa Hajjar, Israel's Interventions among the Druze. *Middle East Report*, 200:1996, pp. 2-6.

Marcela Salagean, Romanian and the Policy of the New Proximity, *Transylvanian Review* . Summer 2012, Vol. 21 Issue 2, p110-115. 6p.

Michael Banton, *Racial minorities*, London: Fontana Press, 1972,p.11.

Milton Barron, *Minorities in a Changing World*, New York: Knopf, 1967, p. 6.

Moshe Ma'oz, '*The Emergence of Modern Syria*', In M. Ma'oz and A. Yaniv (eds.), *Syria under Assad*, London 1986, pp. 18-22.

Najlaa Abu Izzeddin, *The Druze: A New Study of their History, Faith and Society*, Leiden, 1984, pp.1-14.

Nissim Dana, *The Druze: A Religious Community in Transition* (Jerusalem and London: Turtledove Publishing, 1980), pp. 1-2.

Ori Shtendel. *The Arabs in Israel*. Sussex Academic Press. p. 45. [ISBN 1898723249](#). Retrieved May 31, 2014.

Ori Shtendel, *The Arabs in Israel*, Brighton: Sussex Academic Press.1996.

Paulo Freire & Ira Shor, *The Pedagogy of Liberation* (Tel Aviv: SifreiSorech, 1990), p. 48.

Paulo Freire & Donald Macedo, A dialogue: Culture, language and race. *Harvard Educational Review*, 65(3), 1995, 377-403.

Parfit Thomas, *Among the Druzes of Lebanon & Bashan*, London: Hunter & Longhurst, 1917.

Peacock Thomas, & Marlene Wisuri, *Ojibwe: Wassanaabidaa: We look in all directions*. Afton, MN: Afton Historical Society Press, 2002.

Philip Hitti, *The Origins of the Druze People and Religion*, AMS, New York 1928.

Philip Hitti, *The Origins of the Druze People & Religion: with extracts from their sacred writings*, New York: Ams press, 1966.

Radai, Itamar & Meir Elran & Yousef Makladeh, & Maya Kornber, The Arab citizens in Israel: Current trends according to recent opinion polls. *Strategic Assessment*, 18(2), 2015, pp. 101-116.

Robart Heilbrunn, *The national philosophers: their lives, their days and their ideas of economic thoughts*, Shalem publishing, Israel, 2011, p. 19.

Ronald Barnett, *Higher education: A critical business*. Buckingham England: Society for research into Higher Education & Open University Press 1997.

Sami Makarem, *The Druze Faith*. Delmar, New York: Caravan Books, 1974, p. 96.

Shafir, Gershon. *Zionism and Colonialism: A Comparative Approach*. In *Israel in Comparative Perspective*. Ed. Michael N. Barnett. State University of New York Press, 1996, p. 235.

Shimon Avivi, *Copper Platter: Israeli Policy towards the Druze Community, 1948-1967* (Jerusalem: Yad Ben-Zvi, 2007).

UN World Statistics Pocket Book, 2007.

Una McGaheern, *State Policy and Intra-Arab Relations in Israel: The Failure of Multi-culturalism*. Workshop on Multiculturalism and oral conflict, 21-23 March Durham, 2007.

Will Kymlicka, *Multicultural Citizenship: A Liberal Theory of Minority Rights* (Oxford: Clarendon Press, 1995), p. 11.

Will Kymlicka, *Politics in the Vernacular: Nationalism, Multiculturalism, and Citizenship* (Oxford: Oxford University Press, 2001).

Haj Yehia, "Jordanification" of Higher Education among the Arabs in Israel (Chapters 1 – 3), 2011.

Zohar Segev, *From Ethnic Politicians to National Leaders: American Zionist Leadership, the Holocaust and the Establishment of Israel* (KiryatSdeBoker: Ben-Gurion Institute for the Study of Israel and Zionism, Ben-Gurion University of the Negev, 2007), pp. 83-85.

I. LUCRĂRI ÎN FRANCEZĂ

Masclé J., *Le Djebel Druze*/ pref. du Colonel Tarrit, Beyrouth: Impr. Jeannend'Arc 1936.

J. JURNALE

Alfred Friendly, *Israel's Oriental Immigrants and Druzes*, London: Minority Rights Group, no. 12, 1981, p.95.

Al-Yom, 31.10.1961.

American Druze Foundation, 2017.

DR Miller, The study of Social Relationships: Situation, Identity and Social Interaction, *Psychology: a Study of a Science*, Vol 5, NY, 1963, pp. 21-39.

Egon Mayer, "The Druze of Bet-Ja'an": Modernization and the Activation of Minorities in Israel", *Middle East Review*, vol. 2 (1976): 27-28.

Gabriel Ben-Dor. The Druze Minority in Israel in the Mid-1990s. *Jerusalem Letters of Lasting Interest* 315 (3 Sivan 5755), (1 June 1995) *JCPA*. Retrieved October 17, 2007.

Ghanem As'ad&NadimRouhana& Oren Yiftachel, *Questioning Ethnic Democracy*, *Israel Studies*3 (1998): 253-267.

Haim Blanc, *Druze Particularism: Modern Aspects of an Old Problem*, *Middle Eastern Affairs*, Vol 11(1952) pp. 315- 321.

Horowitz Dan &Kimmerling, Baruch. Some Social Implications of Military Service and Reserve System in Israel. *European Journal of Sociology*. 15, 1974, pp. 262–276

Ilan Saban, "Group Rights of the Arab-Palestinian Minority: What Is and Is Not and the Taboo Sphere", *Iyyunei Mishpat*, 26 (1) (July 2002), pp. 241-315 (Hebrew).

Izhak Schnell and Muhammad Amara. "Identity Repertoires among Arabs in Israel." *Journal of Ethnic and Migration Studies* 30 (2004). ISSN 1369-183X

JL Miller, "The Syrian Revolt of 1925", *International Journal of Middle East Studies*, 8 1977.

Jihan Farhoud. "*The Druze in Israel: A Question of Identity*", *Journal of Global Politics and Current Diplomacy*, NO: 4, ISSUE: 2, 2016, p.35.

Jihan Farhoud. "*The Druze in the United States*", *Journal of Global Politics and Current Diplomacy*, NO: 5, ISSUE: 2, 2017, p. 5.

Jihan Farhoud, "*The Druze Minority in the Education System in Israel*," Conference: ERD 2017 - Education, Reflection, Development, Fourth Edition, June 2018, p. 850.

Jonatan Oppenheimer, *The Druze in Israel as Arab and non Arab*, " *Manipulation of Categories of Identity in Non-Civil State*", in: A. Weingrod (ed.), *Studies in Israeli*

Ethnicity After the Ingathering, Gordon and Beach Science Publishers New York; 1985, p.264

Kais Firro, Reshaping Druze Particularism in Israel, *Journal of Palestine Studies* 30 (3) (2001):pp. 40-53.

Labib Bsoul, The Status of Palestinians in Israel: 1948-Oslo. *Arab Studies Quarterly*, 28 (2): 27-54, 2006.

Laila Parson, *The Druze between Palestine and Israel, 1947-49*. *International Journal of Middle East Studies*, 2002, vol.34(1), pp.159- 160.

Lisa Hajjar, Speaking the Conflict, or how the Druze became Bilingual: A study of Druze Translators in the Israeli Military Courts in the West Bank and Gaza. *Ethnic and Racial Studies*, 23 (2): pp.299-328, 2000.

Ma'ariv Journal, 21.10. 1969, p. 12.

Ma'ariv Journal, 1.3.1971, p. 5.

Muhammad Amara &Izhak Schnell, Identity Repertoires among Arab in Israel. *Journal of Ethnic and Migration Studies*, 30: 175-193, 2004.

Nigel Rodley, "Conceptual Problems in the Protection of Minorities: International Legal Developments", *Human Rights Quarterly*, 17/1 (1995), pp. 48-71.

Nissan, Mordechai, "The Druze in Israel: Questions of Identity, Citizenship, and Patriotism," *Middle East Journal*, Vol. 64, No. 4 (Autumn 2010), p. 581.

Nissim Dana, *The Druze: A Religious Community in Transition* (Jerusalem and London: Turtledove Publishing, 1980), pp. 1-2.

Nurit Kliot, "Accommodation and Adjustment to Ethnic Demands: The Mediterranean Framework", *Journal of Ethnic Studies*, 17(2) (1989): 45-70, see especially, pp.53-61.

Omia Lieblich and Meir Perlow, "The Transition to Adulthood During Military Service," *Jerusalem Quarterly* 47 (Summer 1988), p. 50.

Ori Shtendel, "The Minorities in Israel", *The Israeli Economist*, Jerusalem, 1973, p. 46.

Orin Yiftachel & Michaly, D. Segal, Jews and Druze in Israel: State Control and Ethnic Resistance. *Ethnic and Racial Studies*, 21 (3):476-506, 1998 (Hebrew).

Our Heritage, Druze journal, vol. 2, no. 4. (December, 1982), pp. 17-31.

Our Heritage, vol. ,3 no.3. (September 1983) p. 55.

Rabah Halabi, Invention of a nation: The Druze in Israel. *Journal of Asian and African*

Studies, 49(3), 2014, pp. 267-281.

Raja Faraj, Understanding the Concept 'Nationalism' and 'Druze Nationality'. Albustan, 2: 36-55, 2004. (Hebrew).

Rosenhak, Zeev, "New Developments in the Sociology of the Palestinian Citizens of Israel: Analytical Survey", *Megamot* 37 (1-2) (1995): 170-174 (Hebrew).

Sami Smooha, 'Minority Status in an Ethnic Democracy: The Status of the Arab Minority in Israel', *Ethnic and Racial Studies* 13.3, 1990, pp. 389- 413.

Sami Smooha, Israel as an Ethnic Democracy: A Jewish Democratic State. In: *Seven Theoretical Optional Ways for the Status of Arabs in Israel*. GivatHaviva: Institute for Peace Research, 1999, pp. 23-77.

Sami Samooha, The Regime of the state of Israel: Civil Democracy, Non-Democracy, or Ethnic Democracy?" [in Hebrew], *SociologiaYisraelit* 2: 2000, pp.565-630.

Sami Samooha, The Model of Ethnic Democracy: Israel as a Jewish and Democratic State. *Nations and Nationalism*, 8(4): 2002, pp. 475-503.

Thomas Rimer, *The Druze –Social Hierarchies and Group From Cultural Descriptions and Ethnographies*. *Anthropolitique: The Anthropological Issues Group Journal*, issue 1, vol 1, 29-39, 2007.

Una McGahern, State Policy and Intra-Arab Relations in Israel: The Failure of Multiculturalism, Workshop on Multiculturalism and oral conflict. Durham: 21-23 March Durham University Press, 2007.

Van De Velde, C.W.M, Narrative of a Journey through Syria and Palestine in 1851 and 1852- Volume II Paperback– April 14, 2009.

Walker Connor, "The Politics of Ethnonationalism", *Journal of International Affairs*, 27/1 (1973), pp. 1-21.